

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 kwietnia 2017 r. (koperta k. 17) powódka – M. J. wniosła o ustalenie nieistnienia wierzytelności z tytułu zapłaty składki za ubezpieczenie OC pojazdu o nr. rej. (...), potwierdzone polisą nr (...) oraz o zasądzenie kwoty 50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu powódka wskazała, że pozwana nęka ją telefonami i smsami, nie reaguje na pisma oraz wszczęła sprawę windykacyjną w celu dochodzenia wierzytelności, która w ocenie powódki nie istnieje (pozew k. 1-2).

W odpowiedzi na pozew pozwana – S. H. spółka akcyjna z siedzibą w S. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów. W uzasadnieniu wskazała, że pozwanej przysługuje wierzytelność będąca przedmiotem sporu, gdyż powódka w niewłaściwy sposób zawiadomiła o zbyciu pojazdu, a tym samym niewłaściwie wypowiedziała umowę, a zatem istniały podstawy do naliczenia składki za kolejny okres płatności (odpowiedź na pozew k. 29-30).

Stanowiska stron nie zmieniły się do chwili zamknięcia rozprawy (protokół rozprawy k. 62).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. J. w lipcu 2015 r. zawarła z S. H. spółką akcyjną z siedzibą w S. umowę ubezpieczenia samochodu marki N. o nr. rej. (...). Opłaciła z tego tytułu całą należną składkę (okoliczność bezsporna). W trakcie trwania umowy, w dniu 25 stycznia 2016 r. M. J. sprzedała ubezpieczony samochód J. K. (dowód: faktura sprzedaży oraz paragon fiskalny k. 3). J. K. od dnia 4 lipca 2016 r. ubezpieczył samochód w innym towarzystwie ubezpieczeń (dowód: polisa k. 4).

Pismem z dnia 28 czerwca 2016 r. M. J. zawiadomiła ubezpieczyciela o zbyciu pojazdu i oświadczyła, że nie będzie kontynuowała ubezpieczenia OC po upływie ważności polisy, tj. w okresie od 4 lipca 2016 r. Pismo nie zawierało żadnych danych nabywcy pojazdu. Pismo dotarło do pozwanej 11 lipca 2016 r. (dowód: pismo k. 6, dowód nadania k. 57, oświadczenie o otrzymaniu pisma k. 15).

Pismem z dnia 18 lipca 2016 r. S. H. spółka akcyjna z siedzibą w S. poinformowało M. J. o automatycznym wznowieniu polisy ubezpieczeniowej na okres kolejnych 12 miesięcy. Do pisma załączono polisę wystawioną dla pojazdu N. o nr. rej. (...) za okres od 4 lipca 2016 r. do 3 lipca 2017 r. W dniach 16 i 29 sierpnia 2016 r. ubezpieczyciel ponownie pisemnie informował M. J., że nie wpłynęła składka za umowę ubezpieczenia pojazdu i wzywał do zapłaty kwoty 993 zł (dowody: pisma k. 8, 10, 5; polisa k. 9). Kolejne wezwanie do zapłaty wpłynęło z kancelarii prawnej L. w dniu 3 listopada 2016 r. (dowód: wezwanie k. 12).

Z uwagi na ponawiane wezwania do zapłaty, w dniu 24 listopada 2016 r. M. J. wezwała ubezpieczyciela oraz jego pełnomocnika do zaniechania naruszeń jej dóbr osobistych przez uporczywe nękanie wezwaniami do zapłaty należności, która nie istnieje. W odpowiedzi ubezpieczyciel wskazał, że zastrzeżenia M. J. nie są słuszne. W celu anulowania polisy zobowiązał ją do przesłania umowy sprzedaży (dowody: pismo k. 13-14, odpowiedź k. 15).

S. H. spółka akcyjna z siedzibą w S. podtrzymuje stanowisko, że przysługuje jej należność z tytułu składki za okres od 4 lipca 2016 r. do 3 lipca 2017 r. i kontynuuje windykację spornej należności (okoliczność bezsporna).

Ustalenia w sprawie Sąd oparł w przeważającej części na załączonych do pism stron dokumentach, których wiarygodność nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana przez strony. Sporny między stronami nie był fakt wymiany pism oraz fakt dochodzenia przez pozwaną należności, również za pośrednictwem firm windykacyjnych, lecz jedynie wpływu pisma powódki z dnia 28 czerwca 2016 r. na możliwość automatycznego wznowienia polisy. Spór dotyczył więc w zasadniczej mierze kwestii prawnej. Odnośnie wniosku o przesłuchanie powódki na okoliczność telefonów i smsów wzywających do zapłaty i uciążliwości tych wezwań – sąd pominął ten wniosek. Sąd miał na względzie, że dowód z przesłuchania stron ma charakter subsydiarny. Sąd dopuszcza go, zgonie z art. 299 k.p.c., jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia

sprawy. W niniejszej sprawie, po przeprowadzeniu dowodu z dokumentów załączonych do akt sprawy, sąd uznał, że okoliczność, na którą zawnioskowany był dowód z przesłuchania powódki została już wykazana. Powódka załączyła bowiem szereg pism, z których wynika, że pozwana prowadzi działania windykacyjne – bezpośrednio oraz za pośrednictwem firmy windykacyjnej. Pisma są wysyłane do powódki często i regularnie. Z zasad doświadczenia życiowego wynika, że działania firm windykacyjnych nie ograniczają się do listów, ale obejmują również telefony i smsy. Co więcej, w odpowiedzi na pozew pozwana nie zaprzeczyła, że prowadzi działania windykacyjne. Wręcz przeciwnie – potwierdziła, że sporna wierzytelność jej przysługuje. Z tych wszystkich przyczyn, sąd uznał, że w niniejszej sprawie nie zachodzi konieczność uciekania się do dowodu pomocniczego, skoro postępowanie dowodowe wykazało już okoliczność, na którą dowód ten miałby być dopuszczony.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w całości.

Powódka wywodziła swoje żądania z art. 189 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem, powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Przesłanką merytoryczną oceny zasadności tego powództwa, jest ustalenie, że powódka ma interes prawny w ustaleniu nieistnienia prawa pozwanej. W ocenie sądu interes ten został wykazany i to już dokumentami załączonymi do pozwu. Pozwana ponad wszelką wątpliwość twierdzi, że przysługuje jej wierzytelność z tytułu opłacenia spornej składki i wielokrotnie wzywała powódkę do zapłaty tej należności zarówno bezpośrednio, jak i przez pełnomocnika – kancelarię zajmującą się windykacją roszczeń. Wskazać należy, że powódka nie dysponuje innym środkiem prawnym dla ochrony przed roszczeniami zgłaszanymi przez pozwaną. W szczególności nie może wytoczyć powództwa o zapłatę. Może jedynie czekać, aż takie powództwo zgłosi pozwana. Pozwana jednak nie wytoczyła powództwa, a jedynie podejmuje czynności windykacyjne, które naruszają prywatność pozwanej. Domaganie się zapłaty wierzytelności, która nie istnieje godzi w prawo do prywatności powódki i stanowi uzasadniony prawnie interes podlegający ochronie na podstawie art. 189 k.p.c. Z tych przyczyn sąd przystąpił do oceny zasadności roszczenia co do meritum.

Zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jedn. z 9 lutego 2018 r., Dz. U z 2018 r., poz. 473 ze zm., dalej jako: u. ob.), jeżeli posiadacz pojazdu mechanicznego nie później niż na jeden dzień przed upływem okresu 12 miesięcy, na który umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych została zawarta, nie powiadomi na piśmie zakładu ubezpieczeń o jej wypowiedzeniu, uważa się, że została zawarta następna umowa na kolejne 12 miesięcy, z zastrzeżeniem ust. 2. W niniejszej sprawie powódka zawiadomiła zakład ubezpieczeń o braku zamiaru kontynuacji umowy pismem z dnia 28 czerwca 2017 r., które dotarło do pozwanej w dniu 11 lipca 2017 r. Zgodnie z art. 18 ust. 3 u. ob. – w przypadku nadania oświadczenia o wypowiedzeniu lub odstąpieniu od umowy ubezpieczenia obowiązkowego przesyłką listową, za chwilę jego złożenia uważa się datę nadania oświadczenia w placówce pocztowej. Dlatego też znaczenie dla ustalenia daty złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu miała chwila nadania listu, a nie data, w której list ten dotarł do pozwanej. Powódka wykazała, że pismo zostało nadane 28 czerwca 2017 r., a więc przed upływem 12 miesięcy od zawarcia poprzedniej umowy ubezpieczenia, co miało miejsce 3 lipca 2017 r.

Pozwana ma rację, że pismo powódki nie spełniało warunków z art. 32 u. ob. Zarzut ten jednak nie miał znaczenia dla zasadności powództwa. Art. 32 u. ob. dotyczy zawiadomienia ubezpieczyciela o zbyciu pojazdu. Konsekwencje nieprawidłowego zawiadomienia zawiera art. 32 ust. 4 u. ob. Konsekwencje te dotyczą tylko odpowiedzialności za zapłatę składki w bieżącym okresie ubezpieczenia, natomiast nie dotyczą kwestii prolongaty ubezpieczenia na kolejny okres.

Wskazać należy, że pismo powódki z dnia 28 czerwca 2017 r. miało podwójny charakter. Z jednej strony zawierało zawiadomienie o zbyciu pojazdu – i w tym zakresie rację ma pozwana, że nie spełniało ono wszystkich ustawowych wymogów i nie mogło prowadzić do uwolnienia się powódki od obowiązku zapłaty składki za bieżący okres ubezpieczenia. Z drugiej jednak strony – pismo to zawierało wyraźne i jednoznaczne oświadczenie o braku woli

kontynuacji polisy w kolejnym roku. Analizując to oświadczenie z punktu widzenia art. 65 § 1 k.c. oraz art. 28 ust. 1 u. ob., stwierdzić należy, że powódka przed upływem okresu 12 miesięcy, na który umowa ubezpieczenia OC została zawarta, powiadomiła na piśmie zakład ubezpieczeń o jej wypowiedzeniu. Tym samym, nie istniały okoliczności upoważniające pozwaną do automatycznego wznowienia polisy zgodnie z art. 28 ust. 1 u.ob. Skoro polisa nie mogła zostać automatycznie wznowiona, a bezspornie powódka nie złożyła oświadczeniu o woli zawarcia umowy na okres od 4 lipca 2016 r. do 3 lipca 2017 r., pozwana nie ma podstaw do żądania zapłaty za składkę z tytułu świadczenia ochrony ubezpieczeniowej w tym okresie. Wierzytelność z tytułu zapłaty składki za ubezpieczenie OC pojazdu o nr. rej. (...), potwierdzone polisą nr (...) nie istnieje. Z tych przyczyn orzeczono jak w punkcie pierwszym sentencji.

O kosztach postępowania sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Pozwana przegrała niniejszy proces, dlatego też to na niej spoczywał obowiązek zwrotu kosztów procesu powódce. Na koszty procesu uiszczone przez powódkę w niniejszej sprawie złożyła się jedynie opłata od pozwu w wysokości 50 zł. O obowiązku zwrotu tej kwoty sąd orzekł w punkcie drugim sentencji.

Zarządzenie: Odpis wyroku z uzasadnieniem proszę doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.